

Longyearbyen, Svalbard, 7. března 2017

Zpráva ze Svalbardu 1

Matouš Jimel

Cesta na Svalbard je pro každého nějak zajímavá, a to čímkoli od překvapení, že na arktický ostrov vzdálený dva tisíce kilometrů od Norska letí plné Boeingy 737 přes veselé turbulence při přistání po přespání na všem nenáviděném letišti Oslo-Gardermoen (IATA: OSL, ICAO: ENGM), kde periodicky, a to i ve 4 ráno, připomínají, abychom nenechávali opuštěná zavazadla.

Česká polární stanice, tedy vlastně chata, je překvapivě prostorná – každý si žijeme na stanici v relativním pohodlí, ať už na matraci v laboratoři pod věšákem na prádlo či takřka na samotce v čtyřlůžkovém pokoji. Také ke stolu se vejde až na pár lidí všichni a na gauč se vejdou jen s malým nepohodlím téměř tři lidé.

Prvních pár dnů uteklo jako voda (hlavně kvůli tomu, že den koncem února na Svalbardu trvá asi 4 hodiny), nicméně už v té krátké době u nás dámská část dokázala jakožto reakci na vysoké ceny jídla rozjet solidní pekařský průmysl a stále si můžeme užívat po domácku upečených chlebů, buchet, bábovek a koláčů.

Díky těmto přepychům máme tak spoustu energie na provádění terénních experimentů, které většinou obnáší vykopávání až několikametrových děr do sněhu. Bohužel, letošní vyšší teploty,

deště a následné námrazy způsobily, že většinu sněhu určeného k vykopání tvořil led, pročež terénní experimenty řadíme mezi náročnější kratochvíle. Příroda nás ale v noci za odvedenou práci odměňuje zelenavou aurorou borealis, takže zcela uspokojeni můžeme jít spát... tedy alespoň dokud nezačne Pepa chrápat.

Nedílnou součástí našeho pobytu tvoří také naše působení na kurzu arktické ekologie od zdejšího univerzitního centra UNIS. Před kurzem jsme byli důrazně proškoleni ve všech různých disciplínách – hledání lavinových pípáků, používání záchranných balíčků, ježdění na sněžných skútrech, převrhávání sněžných skútrů na svazích, vymlouvání se na vítr, ale hlavně také střílení z pušek na lední medvědy, a to nehledě na to, že šance, že nás zabije lední medvěd je

několikrát menší než to, že nás postřelí kolega v panice při pohledu na medvěda. Naštěstí většinu času trávíme na přednáškách o arktických oblastech či tematicky příbuzných laboratorních praktikách.

Zatím tedy žádné ztráty nemáme, ale co bychom chtěli – kurz zatím trvá pouze pár dní a máme před sebou ještě téměř celý měsíc plný tvrdé práce, učení se, kopání ledu, utíkání před medvědy, drkotání zubů, aurory borealis a příjemných vyčerpaných pádů do postele.

